

A. R.

**Izba krakowska : adw. Henryk
Maniak [zm. w dn. 1 maja 1984 r.]**

Palestra 31/5(353), 108-109

1987

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

klientów, których oczarowywał kulturą osobistą i głęboką wiedzą. Każdą, nawet najdrobniejszą sprawę głęboko przeżywał.

Był prawdziwym arbitrem eleganciarum, i to nie tylko w aspekcie zewnętrznym. Jego solidność i obowiązkowość, a jednocześnie dobroć, grzeczność, otwarty i życzliwy stosunek do kolegów — były przysłówiowe. Delikatność i absolutna dyskrekcja dopełniają obrazu jego cech.

Kiedy po ukończeniu 65 roku ży-

cia rozpoczął pracę w ograniczonym wymiarze, wierzyliśmy głęboko, że było to spowodowane tylko chęcią zwolnienia tempa pracy. Wierzyliśmy, że jeszcze wiele lat będziemy mieli możliwość obcowania z tym niezwykłym człowiekiem. Niestety, nie nsy. Zmarł po długiej chorobie, z którą walczył dzielnie, w sposób godny, właściwy tylko Jemu. Spoczął na zawsze na cmentarzu w Nowym Sączu.

adv. Zbigniew Rene

3.

Adw. Henryk Maniak. W dniu 1 maja 1984 r. w Żegocinie koło Bochni zmarł tragicznie młody, doskonale zapowiadający się adw. Henryk Maniak. Śmierć przerwała wspaniałą karierę 36-letniego utalentowanego prawnika. Już w czasie studiów (1968—1972) wyróżniał się nie tylko bardzo dobrymi wynikami w nauce, za które otrzymywał corocznie nagrody rektorskie, ale i pracą społeczną w studenckich organizacjach młodzieżowych i naukowych. Po ukończeniu studiów na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego z wynikiem bardzo dobrym odbył najpierw aplikację prokuratorską, a następnie adwokacką w Opolu. Jako adwokat rozpoczął praktykę adwokacką w Zespole Adwokackim w Kędzierzynie—Koźlu, a potem przeniósł się w 1982 r. do stron rodzinnych i zamieszkał w Żegocinie koło Bochni, podejmując pracę jako adwokat w Zespole Adwokackim w Brzesku woj. tarnowskiego. W Zespole tym pełnił funkcję zastępcy kierownika Zespołu.

Wykonując czynności adwokackie, okazał się szczególnie utalentowa-

nym pracownikiem, refleksyjnym w każdej powierzonej mu sprawie. Swą stale pogłębianą wiedzą służył nie tylko klientom i kolegom adwokatów, ale także wszystkim, którzy potrzebowali pomocy prawnej. Zarówno w Zespole jak i w środowisku znany był jako niezwykle solidny, uczciwy, sumienny i koleżeński adwokat, który każdemu spieszył z pomocą i każdą wolną chwilę poświęcał potrzebującym tej pomocy. Tragiczna śmierć przerwała pracę nad przygotowywaną przezeń rozprawą doktorską z zakresu prawa karnego. Na podkreślenie zasługuje również jego praca społeczna zarówno na rzecz rodzinnego miasta Bochni jak i w środowisku adwokackim. Jako członek PZPR od 1974 r. brał aktywny udział w życiu politycznym naszego kraju.

Pełen poświęceń dla innych pod każdym względem. Pięknym jego czynem było wyratowanie — z narażeniem własnego życia — tonącej dziewczynki w rzece Rabie, gdzie porwał ją wir.

Przerwane w młodym wieku życie wzbudziło w środowisku prawniczym, gdzie wykonywał swój za-

wód adwokata, serdeczny żal. Odszedł człowiek pracy i głęboko za-

angażowany w swoim zawodzie. Cześć Jego pamięci!

(A.R.)

Izba olsztyńska

Adw. Alfons Barczewski, odznaczony pośmiertnie „Medalem Rodła”. W 1986 roku odbyła się na zamku olsztyńskim uroczystość wręczenia „Medalu Rodła” osobom odznaczonym, przy czym nieżyjącym już — ich rodzinom. Jednym z odznaczonych pośmiertnie był adwokat Alfons Barczewski, b. członek Zespołu Adwokackiego Nr 1 w Olsztynie, który zmarł 13 lipca 1971 r. „Medal Rodła” został wręczony żonie zmarłego adw. Marii Barczewskiej.

Adw. Alfons Barczewski urodził się 15 września 1910 r. we wsi Jaroty koło Olsztyna w rodzinie polskiej, zaliczającej się do patriotów polskich Warmii i Mazur. Postacią najbardziej znaną i zasłużoną w tej rodzinie był ksiądz Walenty Barczewski, zmarły w 1928 r., działacz społeczny, bojownik o polskość ziemi warmińskiej, współzałożyciel Związku Polaków w Niemczech. W takiej właśnie tradycji walki o polskość w Warmii wychował się adw. Alfons Barczewski.

Szkolę podstawową ukończył w swojej rodzinnej wsi Jaroty. Chcąc kontynuować dalej naukę, musiał wyjechać na teren Polski do Lubawy, gdyż pod zaborem niemieckim nie miał możliwości kształcenia się dalej. W roku 1931 ukończył Seminarium Nauczycielskie w Lubawie, po czym powrócił na teren b. Rzeszy niemieckiej, by nauczać w polskich szkołach w duchu patriotyzmu polskiego i wszczepiać w młode ser-

ca dzieci warmińskich miłość do Polski. Jako nauczyciel pracował aż do wybuchu II wojny światowej. W dniu 1 września 1939 r., będąc wówczas kierownikiem polskiej szkoły, został aresztowany przez gestapo i osadzony w obozie koncentracyjnym w Oranienburgu—Sachsenhausen.

W roku 1944 udało mu się zbiec z obozu na teren Francji, a stamtąd przedostał się do Anglii, gdzie wstąpił do Wojska Polskiego.

W roku 1946 wraca do kraju na rodzinną i wyzwoloną Warmię.

Zaraz po powrocie przystąpił do pracy pedagogicznej i ożywionej działalności społecznej. Pracuje w Uniwersytecie Ludowym w Jonkach koło Morąga woj. olsztyńskie. Jest nauczycielem w Liceum Pedagogicznym. W latach 1948—1950 pełni urząd wicestarosty powiatu olsztyńskiego, buduje zręby administracji polskiej na Warmii. Jednocześnie studiuje na Wydziale Prawno—Ekonomicznym Uniwersytetu im. Mikołaja Kopernika w Toruniu. Studia ukończył w 1950 r., uzyskując tytuł magistra praw. Po odbyciu aplikacji adwokackiej i złożeniu egzaminu adwokackiego, Rada Adwokacka w Olsztynie uchwałą z dnia 20 lutego 1953 r. wpisała go na listę adwokatów Izby olsztyńskiej z przydziałem do Zespołu Adwokackiego Nr 1 w Olsztynie, gdzie wykonywał zawód adwokata do dnia śmierci, tj. do 13 lipca 1971 r.

Za działalność swoją na rzecz zachowania świadomości narodowej i